

motive ornamentale românești, fapt care conferă stilului o individualitate specifică. Atunci când grupajul de ornamente descrise se întâlnește și în partea inferioară a stilului, acesta capătă un ritm care echilibrează fațada construcției.

Planurile de casă tradițională cunosc cea mai puternică dezvoltare sub forma locuințelor pluricelulare de construcție modernă.

Nu vom insista asupra locuinței de tip modern întrucât nu acesta este scopul intervenției noastre. Reținem însă și aici o mare varietate de forme, fapt care trădează un gust rafinat pentru frumos al localnicilor.

Atrage atenția în mod deosebit persistența construcțiilor pentru păstrarea cerealelor. Dintre acestea am stabilit patru tipuri și anume:

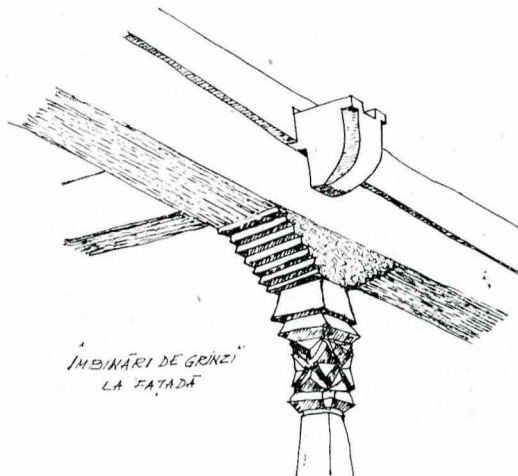
1. Pătulul monocelular, din nuiele împletite, pe temelie zidită, înălțată.

2. Pătulul bicelular, cu ușă comună, din șipci, cu pietre numai la colțuri care asigură o ventilație mai bună (în ambele cazuri este prezentă și prispă, care poate servi la adăpostirea butoaielor sau a uneltelor).

3. Grinarul-pătul — o construcție mult perfecționată, cu stâlpi de susținere numai la colțuri, în partea interioară este amenajat pentru păstrarea gramineelor, fiind construit din scindură, iar în partea superioară este din șipci, știut fiind că porumbul are nevoie de mult aer. Am surprins o construcție foarte perfecționată cu stâlpi de susținere și contrafixe în exterior. În felul acesta schimbarea elementelor de structură se poate realiza și în timp ce construcția este ocupată cu produse, iar jocul de linii realizează un decorativism original. „Prispa” sa este laterală, sub un șopru — parte integrantă a construcției — care servește la adăpostirea atelajelor.

4. Atestăm grinarul-pătul care, spre deosebire de cel anterior, este prevăzut cu un cerdac la pătul, cu o prelungire laterală pentru laje și o altă prelungire care adăpostește un grajd.

Așadar, constatăm existența unor construcții de formă străveche care s-au impus și arhitecturii noi. Se păstrează motive ornamentale arhaice, care dovedesc și ele permanența locuitorilor pe aceste meleaguri.

NOTE

¹ „Localitățile județului Ilfov”, București, 1972, p. 32.

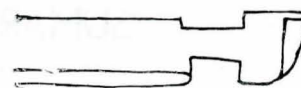
² Nu cunoaștem literatură de specialitate consacrată direct acestei localități, dar pentru cercetarea etnologică a așezării în general și a arhitecturii populare în special prezintă interes științific lucrările:

Stănculescu Fl., Gheorghiu Ad., Stahl P., Petrescu P., *Arhitectura populară românească, regiunea București*, București, 1958.

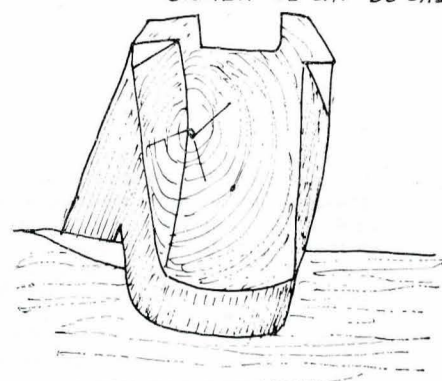
Ion Vlăduțiu, *Etnografie românească*, Editura științifică, București, 1973.

Ovidiu Birlea, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1976.

Georgeta Stoica — Maria Văgii, *Arta populară din Cîmpia Munteniei, Casa creației populare a județului Ilfov*, 1969.

GRINDĂ CU CAP DE CAL

CAP DE GRINDĂ

Stoica G., Orbescu S., *Cu privire la organizarea interiorului țărănesc în regiunea București*, în „Revista muzeelor”, 1965.

Zdereuc B., Stoica G., *Crestături în lemn în arta populară din România*, București, 1965.

Bănățeanu T., *Types d'arts dans les villages roumains d'une région marécageuse du Danube*, în *Ethnographica* II, Brno, 1960.

Drăgoescu I. I., *Forme de reprezentare a motivului solar în arta populară românească contemporană*, în „Tibiscus”, 1976.

Giucă R., Drăgoescu I. I., Maxim E., *Construcții anexe din Oltenia, Muntenia și Dobrogea pentru păstrarea proviziilor agroalimentare, în „Oltenia, Studii și comunicări, etnografie”*, 1974.

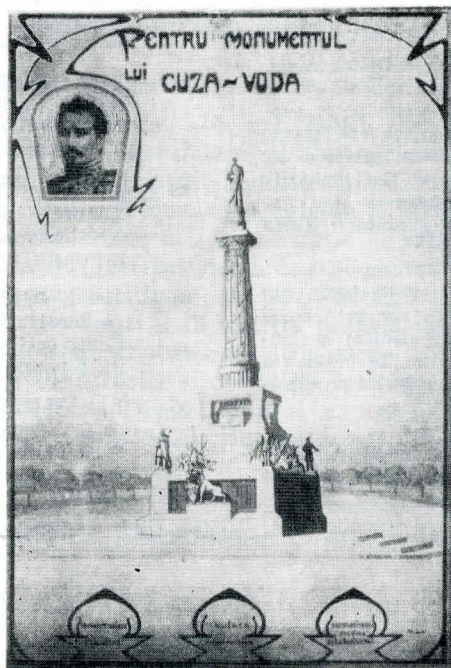
ION I. DRĂGOESCU

„ROMÂNII LUI CUZA-VODĂ”

An de an tezaurul documentar aflat la Direcția generală a Arhivelor Statului adaugă, prin donații și achiziții, noi mărturii privind trecutul istoric al poporului român. Informația scrisă este completată cu documente figurative — constituite în colecția de documente fotografice a Direcției generale a Arhivelor Statului — referitoare la momente de istorie adine întipărite în conștiința poporului român și a căror aniversare conferă acestora noi valențe, subliniind locul istoriei naționale în contextul istoriei universale.

Astfel, actul Unirii Principatelor de la 24 ianuarie 1859, serbat de generațiile care i-au urmat, ca punte de legătură între trecut și viitor, a suscitât imaginația și talentul urmașilor, dornici spre a-i întipări în piatră memoria. Arhitectul George Sterian¹ a pregătit în 1912 pentru București, macheta unui monument care urma să fie închinat de poporul român memoriei lui Alexandru Ioan Cuza. Monumentul îl prezintă pe Alexandru Ioan Cuza în picioare, într-o ținută demnă, caracteristică domnului român, iar la bază pe cele trei laturi ale soclului erau scene ce reprezentau momentul Unirii Principatelor și cîteva din importante reforme, — cu adînci urmări asupra dezvoltării sociale, economice și politice a României — care i-au urmat: secularizarea averilor mănăstirești și împroprietărirea țăranilor².

Macheta, rămasă din păcate, doar în fază de proiect, a făcut ca orașul București să fie

lipsit de un asemenea act de cultură care ar fi constituit omagiul pe care Româniil îl aduceau

lui Cuza Vodă și, prin el, tuturor evenimentelor istorice care au precedat și urmat momentului Unirii Principatelor.

Îl facem cunoscut publicului larg și de specialitate, prin paginile revistei, din dorința de a rememora strădaniile depuse de generațiile trecute, pentru înfrumusețarea orașului București cu monumente evocatoare, inspirate din paginile de glorie ale istoriei milenare a poporului român.

NOTE

¹ George Sterian, (1860—1936). După studii liceale la Iași, urmează Facultatea de litere din Paris. După obținerea licenței, urmează doi ani la Facultatea de matematică, optînd apoi pentru Școala de Belle Arte din Paris, secția de arhitectură și pictură. Întors în țară construiește Cazinoul de la Băile Slănic-Moldova, restaurează Teatrul Național din București etc.

În 1901 este numit vicepreședinte al Societății Arhitecților români. Pentru merite deosebite în activitatea desfășurată este ales membru corespondent al Societății centrale a arhitecților francezi și membru al Societății Arhitecților din Italia.

² Arh. St. Buc., Fototeca, Ilustrație 3085, sepia, 88×140 mm, f. ed.

LIDIA MIHĂILESCU